

# Вітрові

## Яків Щоголів

Вітре буйний, непощадний!  
Маєш силу ти велику:  
Через степ, діброви й море  
Дмеш і крутишся одвіку.

Як соломуч, серед лісу  
Дуба з коренем положиш;  
Я ж один стою нерушний, —  
Ти зломить мене не зможеш.

Ревучи, великі бурі  
Понад мною пролетіли,  
Та зігнути не зігнули, —  
Тільки серце надломали.

Студень дує округ його,  
Бо йому минуло літо;  
Чи воно розкошувало:  
Цвіт і корінь — все побито!

Що ж, воно й перегоріло  
І, як золото, чисте стало;  
Так зате його навіки  
Вкрило чорне заминало.

1881

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.